

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/198/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518201042
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7518201042.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o. so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: O. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, Ž., právne zastúpený: JUDr. Juraj Gavalčín, advokát so sídlom Platanová 5, Košice, o zaplatenie 5.294,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie z 22. januára 2019, č. k. 13Csp/36/2018-112

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.429,58 Eur s úrokmami z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.549,58 Eur od 5.5.2015 do 12.1.2018, 5% ročne zo sumy 4.539,58 Eur od 13.1.2018 do 12.2.2018, 5% ročne zo sumy 4.529,58 Eur od 13.2.2018 do 12.3.2018, 5% ročne zo sumy 4.519,58 Eur od 13.3.2018 do 12.4.2018, 5% ročne zo sumy 4.509,58 Eur od 13.4.2018 do 21.5.2018, 5% ročne zo sumy 4.499,58 Eur od 22.5.2018 do 12.6.2018, 5% ročne zo sumy 4.489,58 Eur od 13.6.2018 do 12.7.2018, 5% ročne zo sumy 4.479,58 Eur od 13.7.2018 do 12.9.2018, 5% ročne zo sumy 4.469,58 Eur od 13.9.2018 do 14.12.2018, 5% ročne zo sumy 4.449,58 Eur od 15.12.2018 do 15.1.2019, 5% ročne zo sumy 4.429,58 Eur od 16.1.2019 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II), konanie v sume 120,- Eur a v sume 17,64 Eur zastavil (III) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68%, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (IV).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu úverovú pohľadávku v sume 5.294,50 Eur s úrokmami z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 5.5.2015 do zaplatenia. Uplatnená pohľadávka v istine podľa jej skutkového vymedzenia v žalobe vznikla zo Zmluvy o pôžičke č. 6185779 zo dňa 6.9.2014 (ďalej tiež len „úverová zmluva“), uzavretej medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej tiež len „VÚB, a.s.“) ako veriteľom a žalovaným v hmotnoprávnom postavení dlžníka, na základe ktorej VÚB, a.s. poskytla žalovanému peňažné prostriedky v sume 5.000,- Eur, ktoré sa zaviazal vrátiť spolu s dohodnutými úrokmami vo výške 27,41 % ročne, pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 27,41 % v 60 mesačných splátkach po 145,21 Eur. Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu prestal svoje záväzky z úverovej zmluvy podľa dohodnutých podmienok splácať a omeškaný záväzok nespĺnil ani na základe dodatočnej písomnej výzvy veriteľa. Za tohto stavu VÚB, a.s. listom zo dňa 19.4.2015 uplatnila právo na okamžité zosplatenie celého úverového záväzku. Žalobca nadobudol úverovú pohľadávku v priebehu konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.5.2018 od právneho predchodcu VÚB, a.s. Prvoinštančný súd v

napadnutom rozsudku bez zvyšku vyšiel z takto žalobcom tvrdeného skutkového stavu; navyše tiež zistil, že podľa dohody v úverovej zmluve mal žalovaný zaplatiť za poskytnutie peňazí úroky vo výške 27,41 % ročne s tým, že ďalšie náklady už s úverom neboli spojené, priemerná hodnota RPMN bola 18,01%, celkové náklady spotrebiteľa boli 3.712,60 Eur a termín konečnej splatnosti 09/2009. Podľa zistenia prvoinštančného súdu žalovaný na úver do podania žaloby zaplatil sumu 450,42 Eur, pričom ostatnú časť svojho úverového záväzku už neplnil.

3. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval ust. § 3 ods. 1, § 39, § 41 a § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 457, § 517 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na podklade záveru, že úverová zmluva je v časti upravujúcej úroky neplatná podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi na splnenie úverového záväzku len sumu zodpovedajúcu skutočne mu poskytnutým peniazom 5.000,- Eur, zníženú o sumu 450,42 Eur, ktorú na úver dobrovoľne plnil a o sumu 120,- Eur, ktorú žalovaný uhradil po podaní žaloby a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom v časti o zaplatenie 120,- Eur a v časti o zaplatenie zmluvných pokút a poplatkov v sume 17,64 Eur v dôsledku čiastočného späťvzatia žalobcom konanie zastavil. Súd prvej inštancie odôvodnil záver o neplatnosti dojednania strán o úroku myšlienkovou konštrukciou, založenou na porovnaní, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 09/2014 bola priemerná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých obchodnými bankami na obdobie od 1 do 5 rokov 10,19 %. V úverovej zmluve dohodnutý úrok vo výške 27,41 % podľa názoru súdu prvej inštancie podstatne presiahol tento úrokový priemer a preto je v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/173/2003, z Nálezu Ústavného súdu SR z 28. februára 1995, sp. zn. PL ÚS 10/95 a poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/55/2018. Za omeškanie žalovaného so zaplatením sumy 4.429,58 Eur súd prvej inštancie priznal žalobcovi tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP čiastočným úspechom oboch procesných strán s prevahou na strane žalobcu (v percentuálnom vyjadrení predstavoval procesný úspech žalobcu 84 % a žalovaného 16 %).

4. Proti zamietavému výroku rozsudku (II) a súvisiacemu výroku o náhrade trov konania (IV) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v týchto častiach zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. V odvolaní žalobca vytkol napadnutému rozsudku výlučne nesprávnosť spôsobu právneho posúdenia otázky platnosti/neplatnosti dojednania strán o výške úroku v úverovej zmluve. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že úrok vo výške 27,41 % ročne podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch a vo svojej argumentácii upriamil pozornosť predovšetkým na nevyhnutnosť posudzovať výšku úroku v kontexte aj ostatných úverových nákladov, spadajúcich pod pojem odplata za spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Celkové náklady úveru vo výške 27,41 %, premietnuté v údajoch o RPMN, podľa odvolacej argumentácie žalobcu, neprevyšujú dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN na trhu, ktorá podľa zverejnených štatistických údajov pre úvery od 1.500,- Eur do 6.500,- Eur so splatnosťou od 1 do 5 rokov činila 18,01%. Žalobca v tejto súvislosti vyzdvihol potrebu pri interpretácii tejto normy mať na zreteli tiež precizovanie nákladového stropu tak, ako bolo do právneho poriadku s účinnosťou od 1.9.2014 zavedené zmenou uvedeného zákonného ustanovenia a úpravou vo vykonávacom predpise k nemu. Upriamil v tejto súvislosti pozornosť i na to, že v zmysle ust. § 1a ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť právneho posúdenia veci, žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu len vo všeobecnej rovine vyjadril nesúhlas s odvolacími námietkami žalobcu a navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol.

6. Vyhovujúci výrok rozsudku (I) a výrok o čiastočnom zastavení konania (III) neboli odvolaním napadnuté a nadobudli právoplatnosť (§ 227 ods. 1 CSP a ust. § 367 ods. 1 a contrario CSP), pričom neboli v odvolacom konaní preskúvané.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

8. Žalobca svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie otázky platnosti dohody strán v úverovej zmluve o výške úroku. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Súd prvej inštancie vystaval záver o neplatnosti dojednania strán o úroku v úverovej zmluve vo výške 27,41 % výlučne na zistení, že podľa zverejnených štatistických údajov predstavovala v rozhodnom čase (v čase uzavretia úverovej zmluvy) priemerná úroková sadzba pri úveroch poskytovaných obchodnými bankami 10,19 % a na bližšie nevysvetlenej úvahe, že táto disproporcia predstavuje podstatné prevýšenie oproti obvykle uplatňovaným bankovým úrokom a preto odporuje dobrým mravom. Tomuto spôsobu právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie je potrebné predovšetkým vytknúť, že v ňom ešte pred konfrontovaním s dobrými mravmi, ktoré nepredstavuje alternatívu zákonnosti, ale vždy len krajný spôsob právneho posúdenia vecí, pokiaľ zákonná úprava inak nevytvára priestor pre účinnú ochranu ohrozených alebo porušených práv, prednostne neaplikoval ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ktoré v spotrebiteľských vzťahoch limitovalo výšku odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov zákazom prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať, pričom odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Súd prvej inštancie v dôsledku tejto nesprávnosti svoj záver o značnom prevýšení priemernej úrokovej miery náležite nevysvetlil vo svetle zákonných kritérií pre posudzovanie primeranosti odplaty za spotrebiteľské úvery. Pri určení hranice podstatného prevýšenia odplaty v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, nemožno podľa úvahy odvolacieho súdu ponechať stranou ani skutočnosť, že s účinnosťou od 1.9.2014 je na základe odkazu v novelizovanom ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka najvyššia prípustná výška odplaty už konkrétne ustanovená vykonávacím predpisom. V tomto smere sa odvolací súd bez výhrad stotožňuje s argumentáciou odvolateľa o nevyhnutnosti posudzovať výšku odplaty podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase uzavretia zmluvy. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada pre objektivnosť dodať, že rovnaký spôsob určovania nákladového stropu v prípade spotrebiteľských úverov bol v našom právnom poriadku výslovne upravený už v čase od 1.7.2008 do 11.6.2010 v § 1 vládneho nariadenia č. 238/2001 Z. z. v nadväznosti na ust. § 3 ods. 10 zák. č. 258/2001 Z. z. Po zavedení novej úpravy spotrebiteľských úverov zák. č. 129/2010 Z. z. zákonodarca od tejto konštrukcie exaktne vyjadreného nákladového stropu upustil a zaviedol len všeobecne formulovaný limit odplaty, odvíjajúci sa od výšky odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu, ktorý vzhľadom na spôsob zákonného vymedzenia v praxi viedol k výkladovým problémom. V súčasnosti platnou úpravou, opäť vystavanou na presne stanovenom nákladovom strope sa teda zákonodarca vrátil k v praxi osvedčenému modelu, ktorý výšku úverového zaťaženia spotrebiteľa v prípade štandardného spotrebiteľského úveru limituje cez rozsah úverových nákladov dvojnásobkom RPMN. Z toho exkurzu vývoja právnej regulácie vyplýva, že nielen v súčasnosti platná právna úprava, ale aj právna tradícia, dá sa povedať už od 1.1.2008 (až na obdobie od 1.6.2014 do 1.9.2014, v ktorom bola v zmysle ust. § 10d nar. vlády č. 87/1995 Z. z. celkom výnimočne, čo do obdobia i dôvodov, zavedená regulácia úverového zaťaženia cez úrokový limit odvíjajúci sa

od bankového priemeru) opodstatňuje v interpretácii rozhodujúcej právnej úpravy zohľadniť, že miera únosnosti úverového zaťaženia spotrebiteľa je a bola v našom právnom poriadku koncepcne založená na porovnaní „odplaty“ za poskytnutie peňažných prostriedkov v ponímaní úverových nákladov, čo zároveň opodstatňuje záver, že etalónom pre posúdenie ich primeranosti by mali byť obvyklé úverové náklady, a teda v ročnom vyjadrení štatisticky vykazovaný priemer RPMN, a nielen úroky bez ďalších úverových nákladov, ktoré sú i tak v dôsledku predovšetkým kreatívnych produktov nebankových finančných subjektov často len skrytým prostriedkom ďalšieho úverového zaťaženia dlžníka.

10. Podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

11. Podľa ust. § 1 ods. 1 veta prvá nar. vl. č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

12. Podľa ust. § 1a ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

13. Priemerná ročná percentuálna miera nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke, tak ako správne namieta žalobca, podľa zverejnených štatistických údajov pre úvery od 1.500,- Eur do 6.500,- Eur so splatnosťou od 1 do 5 rokov, v danom prípade predstavuje 18,01 %. V prípade aplikovateľnosti citovanej právnej úpravy na posudzovaný prípad zákonný limit odplaty by zodpovedal dvojnásobku tejto štatistickej hodnoty a činil by 36,02 %. Už len z toho je evidentné, že predstava súdu prvej inštancie o amorálnosti úroku vo výške 27,41 % ročne za situácie, keď iné poplatky s úverom neboli spojené a úverová zaťaženosť žalovaného neprevyšuje pomyselný nákladový strop v ponímaní samotného zákonodarcu, sama o sebe nemôže obstať.

14. Súd prvej inštancie vedený nesprávnymi právnymi úvahami pri posudzovaní platnosti dohody strán o úroku v úverovej zmluve, neposúdil jej platnosť v spektre rozhodujúcich zákonných kritérií a preto neustálil skutkový stav a právne závery v tejto časti uplatneného nároku správne. Nakoľko tento nedostatok, vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP neostávalo iné, ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a tiež v závislom výroku o trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP), zrušiť a v rozsahu zrušenia mu vec vrátiť na ďalšie konanie.

15. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie dôvodnosti ostávajúcej časti predmetu konania (úrokov a prípadných sankčných plnení, pokiaľ sú zahrnuté pod napadnutým rozsudkom nepriznaný nárok). K tomu v intenciách v tomto uznesení vytknutých nesprávností vyvodí zodpovedajúce skutkové zistenia z už vykonaných dôkazov, eventuálne umožní stranám uplatniť i ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a po prípadnom doplnení dokazovania, či už dôkazmi, ktoré strany navrhli alebo ešte navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP, súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri právnom posudzovaní veci vyjde z názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), tak ako ho vyjadril v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán

a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

16. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).